

Arrest

nr. 254 808 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing vooreerst aan dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot niet op de hoogte is van de door haar aangehaalde verkrachting door haar schoonbroer S., de broer van haar echtgenoot. Hij zet vervolgens uiteen dat, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek en haar administratief dossier gesplitst werd van het dossier van haar echtgenoot opdat hij geen inzage heeft in haar verklaringen hieromtrent.

Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er geen bijzondere maatregelen genomen zijn voor het verloop van haar verhoren. Verzoekster voert een uitgebreid betoog waarin zij haar ongenoegen uit, kritiek geeft op de houding van de verwerende partij en onder meer gewag maakt van ongepaste en onvoldoende procedurele noden. Zij verwijst naar de aanwezigheid van twee verzoekers en twee beslissingen, en beperkt zich in wezen tot aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van haar verklaringen (cfr. infra), doch zij zet echter niet uiteen in welke zin de genomen maatregelen ongepast zouden zijn en zij geeft evenmin aan welke andere concrete maatregelen er naar haar mening nog hadden kunnen genomen worden, noch in welke zin een gebrek hieraan van enige invloed zou kunnen zijn.

Bovendien, niettegenstaande dat verzoekster verwijst naar stress, zenuwen en psychologische belemmeringen, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hoe dan ook dat verzoekster wel degelijk over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat rekening houdende met de genomen maatregelen het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Verzoekster betoogt onder meer dat haar geen gebrek aan medewerking kan worden verweten, verwijt dat haar belevenissen niet correct in rekening werden genomen en het misplaatst zou zijn haar tegenstrijdigheden en vaagheden kwalijk te nemen, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit op goede gronden wordt gemotiveerd (cfr. infra). Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van de inhoud van haar verklaringen. Waar verzoekster verwijst naar de context van het horen in aanwezigheid van onbekenden, merkt de Raad nog op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd zijn evenals dat verzoekster in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. Verzoekster voert vervolgens een uitgebreid theoretisch betoog waarin zij verwijst naar haar Albanese afkomst, en stelt dat Albanese in Zuid-Servië tot een minderheid behoren en tot vandaag het slachtoffer zijn van discriminatie in een overgemilitariseerde regio. Zij stelt tevens het slachtoffer te zijn van geweld, verkrachting en afpersing vanwege haar schoonbroer en dat door haar positie als vrouw en de plaats van de eer in de Albanese cultuur het voor haar onmogelijk was dit systematisch aan haar man te vertellen. Verder vreest zij in geval van terugkeer naar Servië de sanctie van haar schoonfamilie, haar 'grotere' familie en de autoriteiten omdat zij, na jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, zich heeft verzet tegen de beslissingen van haar schoonfamilie en zich onttrokken heeft aan hun autoriteit, dit bovendien door haar man te beïnvloeden. Zij besluit op dit punt dat de motieven die zij aanhaalt allemaal betrekking hebben op haar geslacht en haar "conditie" als vrouw in de Albanese gemeenschap, en dat zij vreest gestraft te worden voor haar houding omdat er sprake is van een machtsonevenwicht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat waar verzoekster doorheen haar betoog poneert bevreesd te zijn, de commissaris-generaal op pertinente wijze opmerkt: "(...) Na uw aankomst in België op 11 januari 2020 samen met uw echtgenoot en twee jongste kinderen (verklaring DVZ H., d.d. 25.02.2020, vraag 32; CGVS H., p. 7), wachtte u ruim een maand om uw verzoek om internationale bescherming te laten registreren (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ, d.d. 17.02.2020), dit ondanks het feit dat uw echtgenoot op voorhand naar België gereisd was om inlichtingen in te winnen over de asielpprocedure (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS H., d.d. 24.08.2020, p. 13-14)." De Raad wijst er net als de commissaris-generaal op dat een dergelijke houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met en niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoeksters houding stemt dan ook niet overeen met de houding van een

persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekster bewaart hieromtrent het stilzwijgen in haar verzoekschrift, minstens biedt zij er geen aannemelijke uitleg voor.

Verder komt de commissaris-generaal onder verwijzing naar de verklaringen van verzoekster tot de gemotiveerde vaststelling dat zij erg vage en incoherente verklaringen aflegt over wanneer zij door haar schoonbroer verkracht zou zijn, evenals dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat zij haar echtgenoot precies vertelde over hetgeen is gebeurd.

Het weze herhaald dat verzoekster in wezen slechts een algemeen betoog voert waarin zij haar ongenoegen uit, stelt dat de asielmotieven bijzonder delicaat van aard zijn en enige psychologische belemmeringen meebrengen in de betreffende context, dat zij zich vernederd voelt. Zij besluit dat het gezien de aard van de problematiek bijzonder misplaatst is om haar zagezegde tegenstrijdigheden en vaagheden kwalijk te nemen en er geen oordeel te vellen is over hoe verzoekster op het moment van een trauma of na afloop ervan handelde. Verzoekster slaagt er echter niet in de Raad hiermee te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en is hij hier beschaamd over. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. Dit eens te meer daar, zoals de commissaris-generaal op pertinente wijze aangeeft, de vragen of verzoekster haar echtgenoot inlichtte over de gebeurtenissen en wat zij hem dan wel precies vertelde opdat hij akkoord ging om samen met haar en de twee jongste kinderen hun leven in Servië achter te laten, geen details betreffen maar de kernelementen van verzoekster haar asielaas. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, zoals overigens ook aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoekster kan zich hier echter niet achter verschuilen, noch verschoning uit putten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, weze het herhaald dat evenmin blijkt dat de traumatische ervaringen verzoekster zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen zodat zij zich niet dienstig kan verschuilen achter een trauma, cultuur of schaamte. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Uit niets blijkt aldus dat verzoekster tijdens het uiteenzetten van haar asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van algemene kritiek en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen zonder dat zij op concrete wijze ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerlegt.

De commissaris-generaal vervolgt dat verzoeksters verklaringen dat haar echtgenoot nergens van op de hoogte is, niet alleen strijdig zijn met haar eerdere verklaringen maar bovendien ook strijdig zijn met de verklaringen van haar echtgenoot. Ook stelt hij vast dat verzoeksters echtgenoot incoherente verklaringen aflegt over wanneer zijn broer haar geslagen zou hebben. Ook op deze concrete motieven gaat verzoekster niet in, minstens slaagt zij er niet in deze met valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar zij voorhoudt dat men niet blindelings de verklaringen naast elkaar mag leggen om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken, blijkt dat, zoals hoger uiteengezet, wel degelijk rekening werd gehouden met gevoeligheden van beide personen, en benadrukt de Raad verder dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten omtrent dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in casu werden vastgesteld. Verzoekster kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren.

Waar verzoekster haar betoog steunt op het behoren tot het vrouwelijke geslacht en waar zij aanvoert tot de sociale groep van de vrouwen te behoren, wijst de Raad er dan ook op dat daargelaten de vraag of de door haar omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig werd beoordeeld. De Raad benadrukt dat aan verzoeksters relaas geen geloof wordt gehecht. Dergelijk

relaas is niet in staat haar bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanezen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De asielzoeker dient zijn concrete problemen aannemelijk te maken en verzoeksters asielrelaas is ongelooftwaardig gebleken.

Verzoekster voert verder een betoog omtrent de vrees voor haar minderjarige kinderen waarbij zij stelt dat het vanzelfsprekend is dat de twee minderjarige kinderen zich eveneens hebben onttrokken aan het gezag van de schoonfamilie door hun moeder te volgen, in tegenstelling tot de oudste dochter. Verzoekster geeft echter een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing in dit kader. Meer bepaald wordt naast de pertinente opmerking dat verzoeksters vrees in hoofde van haar minderjarige kinderen “ten zeerste gerelativeerd wordt door het feit dat uw oudste dochter, die eveneens minderjarig is, momenteel in Servië verblijft in de woning van uw schoonouders, tevens de woning van uw schoonbroer, dit omdat zij verkoos bij haar grootouders te blijven wonen en naar haar huidige school te blijven gaan (CGVS H., p. 4; CGVS H., p. 2, 9).” eveneens vastgesteld: “Bovendien deelt uw echtgenoot uw vrees dat zijn broer jullie kinderen iets zou aandoen niet. Uw echtgenoot vermeldde slechts dat er in Servië ‘van alles’ zou kunnen gebeuren met jullie kinderen wanneer hem gevraagd werd of hij iets vreesde in hoofde van jullie kinderen. Als verduidelijking gaf hij aan dat de veiligheidssituatie in Servië slecht is en dat uw kinderen gebeten zouden kunnen worden door straatthonden op weg naar school (CGVS H., p. 24). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw vrees in hoofde van uw twee jongste kinderen louter hypothetisch is. U haalt geen elementen aan om deze vrees in hoofde van uw minderjarige kinderen in concreto aannemelijk te maken. Zo heeft uw schoonbroer uw kinderen in het verleden nooit iets aangedaan (CGVS H, p. 24). Uw verwijzing naar uw verkrachting is gelet op de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas niet dienstig.” (eigen onderlijning). Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven en overtuigt dan ook niet met haar betoog waarin zij louter aanhaalt dat hun lot niet hetzelfde zou zijn en zij stelt gelijk te hebben dezelfde vrees voor haar minderjarige kinderen aan te halen.

De Raad voegt nog toe dat het verwijzen naar algemene informatie, zoals verzoekster doet doorheen haar verzoekschrift, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tevens dient erop gewezen te worden dat waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar haar eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geformuleerde vaststellingen te ontcrachten of te weerleggen. Zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Deze doen dan ook wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas. De overwegend theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel kan de hoger aangehaalde motieven niet ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu ook geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ernaar is dan ook niet dienstig. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster ongemoeid gelaten waardoor deze overeind blijven.

4.3. Verzoekster hekelt verder dat geen analyse werd uitgevoerd betreffende de effectiviteit en het optreden van de Servische overheden en meent eraan te moeten herinneren dat de Servische autoriteiten nog steeds niet in staat zijn om actief op te treden om voldoende bescherming te geven aan hun eigen bevolking. Verzoekster vervolgt dat de Albanese bevolking systematisch wordt gediscrimineerd waardoor de hulp van de Servische autoriteiten nog problematischer wordt en stelt dat “het gezin B.” van Albanese afkomst is “en met andere woorden deel uitmaakt van een minderheidsgroep die systematisch benadeeld wordt in alle aspecten van het leven in Servie, of het nu over het aankopen van een huis gaat of het volledig gebrek aan hulp vanwege de autoriteiten in geval

van vervolging. Dit punt is bijzonder problematisch in het geval van het gezin B. aangezien zij zich net dienen te verdedigen tegen de Servische autoriteiten en politiediensten, waardoor hun mogelijkheid tot bescherming vragen bij deze zelfde autoriteiten nihil wordt.”

De Raad benadrukt dat, zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog uit niets blijkt en verzoekster niet aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waarin verzoekster niet slaagt.

Verzoekster voert een uitgebreid betoog waarin wordt verwezen naar een “gezin B.” dat zich “net dient te verdedigen tegen de Servische autoriteiten en politiediensten” en naar corruptie. De Raad herhaalt dat aan het door verzoekster ingeroepen relaas geen geloof wordt gehecht. Zo toch aan (een van) de ingeroepen problemen enig geloof wordt gehecht, quod non, dan nog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat wat haar persoonlijke situatie betreft, zij de in Servië voorhanden zijnde nationale bescherming heeft uitgeput en dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad benadrukt dat het verwijzen naar en het citeren uit algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, wederom geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad voegt nog toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.4. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.5. In de mate dat verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2021, voert verzoekende partij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische belemmeringen, haar Albanese afkomst en het feit dat zij werd afgeperst door haar schoonbroer. Voorts stelt zij dat haar echtgenoot meegevochten heeft met het bevrijdingsleger. Verzoekende partij meent dan ook dat zowel zij als haar echtgenoot een specifieke groep zijn omdat zij een specifiek profiel hebben.

Waar verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische belemmeringen, haar Albanese afkomst en het feit dat zij werd afgeperst door haar schoonbroer, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat te concretiseren en verder uit te leggen/toe te lichten met welke specifieke zaken/elementen omtrent haar psychische belemmeringen, haar Albanese afkomst en het feit dat zij werd afgeperst door haar schoonbroer onvoldoende rekening zou zijn gehouden (en die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid).

Verzoekende partij meent ook dat zij een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster haar betoog steunt op het behoren tot het vrouwelijke geslacht en waar zij aanvoert tot de sociale groep van de vrouwen te behoren, wijst de Raad er dan ook op dat daargelaten de vraag of de door haar omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig werd beoordeeld. De Raad benadrukt dat aan verzoeksters relaas geen geloof wordt gehecht. Dergelijk relaas is niet in staat haar bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De asielzoeker dient zijn concrete problemen aannemelijk te maken en verzoeksters asielaanvraag is ongeloofwaardig gebleken.”*

Waar verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot meegevochten heeft met het bevrijdingsleger en haar echtgenoot een specifieke groep is omdat hij een specifiek profiel heeft, wijst de Raad dienaangaande naar het arrest nr. 254 809 van 20 mei 2021 inzake verzoekende partij haar echtgenoot H. R. waar als volgt wordt gemotiveerd:

“Waar verzoekende partij stelt dat zij meegevochten heeft met het bevrijdingsleger en zij een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.2. Verzoeker betoogt dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk “die van ex-soldaten van Albanese afkomst van de UCPMB (Liberation Army of Presevo, Medvedja and Bujanovac) in Zuid-Servië die de opkomen voor de rechten van de Albanen”. Hij meent dat de bronnen waarnaar hij verwijst aantonen dat het behoren tot het UCPMB, ook al was dit in het verleden, in combinatie met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone.

De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dienaangaande uitgebreid motiveert, doch verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker komt niet verder dan onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert en dat hij als stuk bij zijn verzoekschrift voegt, te poneren dat de combinatie van het behoren het "UCPMB" met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië, zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone. Verzoeker toont echter niet concreet aan dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert (cfr. infra). Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, wijst dit er niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanesen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot algemene beschouwingen en de verwijzing naar algemene informatie. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.".

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS